

ORIOI ¹⁹²⁷⁻¹⁹⁹⁶ MARTORELL MESTRE DE CANTAIRES (2)

El seu do innat per comunicar sentiments, la seva gran intel·ligència emocional, juntament amb un gran domini de la tècnica de direcció, la introducció de noves metodologies i una bona tria del repertori, feien de l'Oriol un referent únic en el camp de la direcció coral.

«Era un músic d'una naturalesa extraordinària, capaç, podríem dir, de **fer cantar les pedres.**

La gran expressivitat del desplegament dels seus braços feia que la gent cantés amb tot el cor i amb tot el sentiment d'una col·lectivitat que vol expressar-se.»

Antoni Ros Marbà

«Tenia una gran capacitat per veure les coses globalment, però tenia també una enorme visió pràctica. Jo li havia sentit dir: "Oï que primer parlem i després escrivim. Doncs, **primer fem la música i després ja l'escriurem!**"»

M. Teresa Giménez

«El seu lideratge aglutinava individus que, malgrat ser ben diversos pel que fa a **maneres de veure el món i de viure'l,**

formàvem un grup humà amb una cohesió molt especial. I això havia de repercutir també, finalment, en els resultats musicals.»

Salvador Alsius

«Als anys seixanta, inspirant-se en alguns cors nord-americans, l'Oriol assaja un nou sistema de col·locació dels cantaires, barrejats formant quartets. El nou sistema s'incorpora en els concerts habituals del cor, i **a cada audició la distribució és diferent.**

Abans de sortir a l'escenari, l'Oriol la llegeix en veu alta d'uns exhaustius fulls de col·locació, que sovint són un autèntic trencaclosques.»

Agustí Espriu

«La col·laboració amb **Duke Ellington, i la seva Gran Orquestra,**

a Santa Maria del Mar va confirmar, una vegada més, el concepte de música total que Oriol Martorell va saber infondre en l'ànima de la Coral.

Totes les èpoques, tots els estils, tots els artistes, tots els llocs... eren bons per a gaudir de la música coral i viure experiències inimaginables.»

Manel Artigues

«Posava també un gran esment a buscar el repertori adequat per a la gent que ens venia a escoltar. Sempre hi havia una part del concert que era més difícil, més complexa, i ell mateix l'explicava de manera que el públic la pogués entendre i en fruit. Això era extraordinari, no ho ha fet cap més coral.

Nosaltres anàvem pels poblets i la gent s'acostava a la música d'una manera alligadora.»

M. Dolors Bonal

Concert de música sacra amb Duke Ellington a Santa Maria del Mar (1969)

